

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně:

I. P.

naposledy sídlem Hornická 1724/12, 737 01 Český Těšín

zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Štípkem
sídlím Stodolní 741/15, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému:

Krajský úřad Moravskoslezského kraje

sídlím 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2017 č. j. MSK 147995/2017, ve věci
správního deliktu

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 31. 1. 2018 (předanou k poštovní přepravě dne 30. 1. 2018) se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil odvoláním napadené rozhodnutí Magistrátu města Havířova (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. MMH/90534/2016-29, ze dne 10. 10. 2017. Prvostupňovým rozhodnutím uznal správní orgán prvního stupně žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 6 písm. i) zákona číslo 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, platného do 30. 5. 2017, kterého se měla dopustit tím, že - stručně řečeno - dne 23. 9. 2016 ve večerních hodinách, nejpozději do 01:50 hod. dne 24. 9. 2016, prodala při provozu živnosti „hostinská činnost“ a „prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin“ v provozovně Bivoj v Havířově - Šumbarku prostřednictvím své zaměstnankyně (servírky L. K.) dva alkoholické nápoje (piva) D. G., který byl v té době mladší 18 let. Za popsany správní delikt jí byla uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů správního řízení. Vedle napadeného rozhodnutí se žalobkyně domáhala také zrušení prvostupňového rozhodnutí.
2. Žalobkyně v žalobě vytýkala správním orgánům, že neprovedly navržené důkazy výsledkem svědků K. a G. a nedostatečně se s těmito jejími důkazními návrhy vypořádaly, kdy tyto považovaly jednak za tendenční ve snaze žalobkyni z celé věci vyvinít a jednak také za nadbytečné. S tímto hodnocením žalobkyně (resp. její zástupce) v žalobě nesouhlasila a poukázala na písemné prohlášení servírky L. K. předložené správnímu orgánu k nahlédnutí, ze kterého vyplývá, že jmenovaná servírka měla v rozhodné době prostory provozovny Bivoj pronajaty, a tato servírka tak nese odpovědnost za údajný prodej alkoholu nezletilé osobě. Důkaz uvedeným písemným prohlášením nelze považovat za tendenční, jelikož jde o konstatování faktu o uzavřené společnosti v předmětné provozovně a podle žalobkyně se nelze ani ztotožnit s nadbytečností výsledku jmenované, protože jediné tato svědkyně se mohla v dané věci nejjasněji a nejpřesněji vyjádřit. Bez jejího výsledku ani nelze potvrdit pravdivost prodeje alkoholického nápoje nezletilému G., když svědkyně při kontrole strážníkům tuto skutečnost nepotvrdila. Ve vztahu k výsledku svědka G. žalobkyně v žalobě uvedla, že podle napadeného rozhodnutí vyplývá podání alkoholického nápoje v provozovně Bivoj této nezletilé osobě pouze z jeho ústního sdělení strážníkovi městské policie. K objasnění celé skutečnosti je podle žalobkyně zapotřebí, aby celá věc byla objasněna důkladněji a nade vší pochybnost. Podle žalobkyně tak nebyly provedeny všechny důkazy, které mohly objasnit sporné skutečnosti, především pak otázku, zda nezletilý požil skutečně alkoholické nápoje, zda je zakoupil v provozovně Bivoj, nebo si je opatřil jinde nebo mu je zprostředkovala jiná osoba. K důkazu navrhla výsledek žalobkyně a svědků K. a G.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a vyjádřil přesvědčení, že se správní orgán prvního stupně v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů dostatečně vypořádal s návrhy žalobkyně ohledně výsledku obou svědků a s jeho závěry se ztotožnil.
4. Ze správního spisu správního orgánu prvního stupně sp. zn. MMH/90534/2016 krajský soud zjistil, že podnětem pro zahájení přezkoumávaného správního řízení bylo sdělení

Městské policie v Havířově, která v záznamu ze dne 24. 9. 2016 informovala správní orgán prvního stupně o provedené kontrole v provozovně žalobkyně z téhož dne v době od 01:50 do 02:00 hodin, při které byl zjištěn prodej dvou alkoholických nápojů (piv) nezletilému D. G. Správní orgán prvního stupně zahájil řízení vůči žalobkyni vydáním příkazu ze dne 6. 4. 2017, proti kterému podala žalobkyně odpor (bez jakéhokoli odůvodnění). Žalobkyně své stanovisko sdělila prostřednictvím zmocněnce v rámci vyjádření k podkladům ze dne 19. 5. 2017 a navrhla správnímu orgánu prvního stupně, aby nad rámec listinných důkazů vyslechl svědka G., kterému měly být údajně alkoholické nápoje prodány, a to ke zjištění, zda skutečně došlo ke skutku tak, jak je popsán v příkazu a také jeho rodiče k uvedení, kde se v rozhodné době nacházel. Dále předložila správnímu orgánu listinu nadepsanou „Prohlášení a pronájem sálu v restauraci Bivoj“, podepsanou L. K., ve které se uvádí, že si jmenovaná na dobu 12 hodin od 17.00 hod do 05.00 hod., dne 23 - 24. 9. 2016 pronajímá restauraci Bivoj k rodinné oslavě. V souvislosti s touto listinou žalobkyně ve vyjádření uvedla, že se jedná o dobu, kdy měl být údajně prodán alkohol nezletilé osobě, proto s ohledem na obsah prohlášení nenese za tuto skutečnost odpovědnost. K důkazu žalobkyně navrhla svědeckou výpověď autorky prohlášení L. K. Ve věci rozhodl správní orgán prvního stupně dne 10. 10. 2017 (opakovaně po předchozím zrušení prvního rozhodnutí v odvolacím řízení) a uznal žalobkyni vinnou ze spáchání shora uvedeného správního deliktu. Správní orgán prvního stupně vyšel podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí z listinných důkazů, a to zejména ze záznamu Městské policie v Havířově, podle kterého byl v předmětné provozovně Bivoj zjištěn v době 1:56 hodin u nezletilého D. G. alkohol v dechu v množství 0,20 promile a uvedený nezletilý strážníkovi sdělil, že u servírky ztotožněné jako L. K. zakoupil dva alkoholické nápoje (piva). Dále správní orgán prvního stupně vyšel z pokutového bloku, kterým byla jmenované servírce uložena bloková pokuta 500 Kč za přestupek spočívající v předmětném prodeji dvou piv nezletilému a z protokolu o kontrole, která u žalobkyně proběhla v době od 18. 10. 2016 do 16. 2. 2017, podle kterého měla L. K. kontrolujícím uvést, že je zaměstnaná u žalobkyně, dne 23. 9. 2016 měla v provozovně Bivoj noční směnu, byla tam diskotéka, sama obsluhovala 50 až 60 osob, v ranních hodinách dorazila policie, která zjišťovala podnapilé osoby a policista jí sdělil, že prodala pivo nezletilé osobě. Zaplatila blokovou pokutu 500 Kč, přestože žádnému mladistvému alkohol neprodala. Dále se měl vyjádřit J.F., který při kontrole zastupoval žalobkyni, a to tak, že předmětného dne 23. 9. 2016 měla noční směnu L. K. Správní orgán prvního stupně dále zohlednil důkazy zajištěné při kontrole, a to stolní kalendář, podle kterého noční směna 23. 9. 2016 byla přidělena „L.“ a list z evidence tržeb, podle kterého tržbu z noční směny ze dne 23. 9. 2016 vykazala L. a uzavřel, že v rozhodném dni pracovala L. K. jako servírka v rámci zaměstnaneckého poměru u žalobkyně a její prohlášení o tom, že uvedené prostory měla ve sporný den v pronájmu, posoudil jako účelové, ve snaze zbavit žalobkyni její objektivní odpovědnosti. Proto ani neprovedl její výslech. Neprovedení důkazů výslechy svědků G. a jeho rodičů správní orgán prvního stupně uvedl, že by se jejich výslechem měl zjišťovat skutkový stav zjištěný v blokovém řízení. Po rekapitulaci příslušné právní úpravy se zdůrazněním objektivní odpovědnosti provozovatele a odpovědnosti za jednání jeho zaměstnanců, rozhodl o vině žalobkyně a uložil jí shora uvedenou sankci. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, ve kterém shodně jako následně v žalobě protestovala proti neprovedení navržených důkazů a namítala nedostatečně osvědčený skutkový stav. O odvolání rozhodl žalovaný shora uvedeným způsobem. Oproti odvolacím námitkám shledal postup správního orgánu prvního stupně při

hodnocení důkazů jako správný, správní orgán prvního stupně podle jeho závěru provedl dokazování listinami, které dostatečně a objektivně odůvodňují závěr o spáchání správního deliktu žalobkyní. Ztotožnil se také se způsobem, jakým správní orgán prvního stupně odůvodnil neprovedení navržených důkazů. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že se správní orgán prvního stupně podrobně zabýval listinou „Prohlášení a pronájem sálu v restauraci Bivoj“, kterou hodnotil ve světle dalších zjištěných podkladů, a to zejména z provedené kontroly, ze které jednoznačně vyplynulo, že L. K. je zaměstnankyní žalobkyně, za noční směnu dne 23. 9. 2016 vykazala tržbu do sešitu evidence jejích tržeb a také popis průběhu noční směny (diskotéka, přítomnost 50 - 60 osob, výpomoc dalšího zaměstnance žalobkyně) rozhodně nenasvědčuje tomu, že by se mělo jednat o její rodinnou akci. Z uvedených důvodů se žalovaný ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu o účelovosti jejího prohlášení a o nadbytečnosti jejího výsledku. Žalovaný se ztotožnil také s nadbytečností výsledku svědka G., který se vyjádřil již v rámci přestupkového řízení vedeného se servírkou, zakončeného blokovou pokutou, kdy měl strážníkovi Městské policie v Havířově uvést, že si u jmenované servírky zakoupil dva alkoholické nápoje (piva). Z odvolacího správního spisu žalovaného krajský soud zjistil přesné datum doručení napadeného rozhodnutí zmocněnci žalobkyně, ke kterému došlo 30. 11. 2017, což krajský soud vyhodnotil při posuzování včasnosti žaloby.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích vymezených žalobními body podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není; ve věci rozhodl krajský soud při splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.
6. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o správním deliktu žalobkyně coby provozovatele podle § 24 odst. 6 písm. i) zákona číslo 379/2005 Sb. v rozhodném znění za jednání spočívající v prodeji alkoholických nápojů osobě mladší 18 let v její provozovně. Hmotněprávní kvalifikace použitá správními orgány nebyla v žalobě zpochybněna, což se týká jak jejich závěru o zákazu prodeje alkoholických nápojů osobám mladším 18 let, tak o objektivní odpovědnosti provozovatele za porušení této povinnosti jeho zaměstnanci. Sporná nebyla ani otázka časové působnosti právních norem, která vyvstala s ohledem na změnu relevantní právní úpravy v průběhu správního řízení a spočívala jednak ve zrušení zákona číslo 379/2005 Sb. ke dni 30. 5. 2017 a účinnosti nového zákona číslo 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, od 31. 5. 2017, jakož i v novém zákoně číslo 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinném od 1. 7. 2017. Správní orgány se časovou působností dotčených právních předpisů v odůvodnění rozhodnutí zabývaly a způsob, jakým jejich aplikaci odůvodnily, nebyl žalobou napaden a ani krajský soud neshledal v tomto směru žádné důvody ke korekci z moci úřední. Námitky žalobkyně směřovaly výhradně do stránky skutkové a procesní, konkrétně proti neprovedení navržených důkazů. S ohledem na obsah žalobních bodů je pro posouzení věci rozhodující, zda i při neprovedení žalobkyní navržených důkazů (výsledku svědků G. a K.) obstojí skutkové závěry správních orgánů o prodeji 2 alkoholických nápojů nezletilému D. G. v provozovně žalobkyně, a že se tak stalo při provozování podniku žalobkyní a nikoliv na soukromé akci jiné osoby.
7. Procesní postup při dokazování v řízení o správním deliktu podle zákona číslo 379/2005 Sb. se v době zahájení řízení (duben 2017) řídil zákonem číslo 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na který tehdy účinný § 24 odst. 13 zákona číslo 379/2005 Sb. výslovně odkazoval. Řízení zahájená před 1. 7. 2017 (což platí

také pro přezkoumávané správní řízení zahájené 6. 4. 2017) se měla dokončit podle správního řádu i po účinnosti nových zákonů, což výslovně stanovil § 112 odst. 4 zákona číslo 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který přinesl zcela novou hmotněprávní i procesní úpravu správního trestání a vyplývá to také z § 42 odst. 3 zákona číslo 65/2017 Sb., který s účinností od 31. 5. 2017 zrušil a nahradil dosavadní úpravu v zákoně číslo 379/2005 Sb.

8. Podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však je povinen provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Současně je povinen vypořádat se v odůvodnění rozhodnutí se všemi důkazními návrhy. Pokud se správní orgán rozhodne, že některé navržené důkazy neprovede, musí náležitě zdůvodnit, proč tak učinil, jinak by správní řízení mohlo být zatíženo procesní vadou tzv. opomenutých důkazů, což může založit nepřezkoumatelnost konečného rozhodnutí. V posuzované věci správní orgány nevyhověly návrhům žalobkyně na doplnění dokazování výsledkem svědků, přičemž neprovedení důkazů ve svých rozhodnutích v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu náležitě odůvodnily. Jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný, se zabývali obsahem prohlášení servírky o tom, že se v rozhodný den mělo jednat o její soukromou akci a vyhodnotili jej v konfrontaci s ostatními provedenými důkazy jako účelové. Taktéž ohledně výslechu svědka G. žalovaný odkázal na jeho výpověď v rámci blokového řízení se servírkou K. zakončeného blokovou pokutou a jeho další výslech považoval za nadbytečný. Podle přesvědčení krajského soudu oba správní orgány dostatečně odůvodnily jak neprovedení sporných svědeckých výpovědí, tak skutkový závěr o koupi alkoholických nápojů nezletilým právě v provozovně žalobkyně, jakož i že se tak stalo v rámci běžného provozu podniku žalobkyně a nikoliv na soukromé akci servírky.
9. Žalobkyně sice proti nevyslechnutí obou svědků protestovala, v žalobě však spíše opakovala své námitky z odvolacího řízení, aniž by konkrétně reagovala na způsob, jakým se žalovaný s jejími odvolacími námitkami vypořádal. Podle odůvodnění napadených rozhodnutí vyšly správní orgány z výpovědí obou osob z fáze před zahájením řízení (D. G. před městskou policií a L. K. při kontrole), které porovnávaly s listinnými důkazy (stolní kalendář a evidence tržeb, ze kterých dovodily, že servírka měla ve sporný den směnu v rámci zaměstnaneckého poměru u žalobkyně) a v neposlední řadě ze závěrů blokového řízení. Žalobkyně s uvedenými skutkovými zjištěními a závěry popsány v napadeném a v prvostupňovém rozhodnutí v žalobě nijak konkrétně nepolemizovala, přestože právě na nich vybudovaly správní orgány shodný závěr o její vině a naopak pouze opakovala svoji skutkovou verzi a své důkazní návrhy, aniž by reagovala na to, jak se s nimi správní orgány v jednotlivých stupních vypořádaly.
10. Pro soudní přezkum správních rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. zásadně platí, že argumentaci předestřenou v žalobě je třeba vztahovat primárně k napadenému rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že důkazy a skutkové závěry, ze kterých vyšly oba správní orgány při rozhodnutí o vině žalobkyně, nebyly žalobou zpochybněny a nedošlo tak k žádné změně důkazní situace, tak za tohoto stavu ani krajský soud neshledal důvody pro doplnění dokazování o navržený výslech svědků G. a K., natož žalobkyně. Ostatně žalobkyně v žalobě ani řádně neuvedla, co by mělo být jejich výpověďmi prokázáno a obecné konstatování o potřebě důkladnějšího objasnění celé věci, popř. že se svědkyně „může a mohla v dané věci nejjasněji a nejpřesněji vyjádřit“ nasvědčují spíše snaze žalobkyně nahrazovat svědeckou výpověď nedostatečnou skutkovou tvrzení a dokonce konkretizovat

žalobní bod, což je v řízení o zrušení správního rozhodnutí nepřípustné a v rozporu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Za podstatné považuje krajský soud, že oba správní orgány písemné stanovisko svědkyně K. znaly, ve svých rozhodnutích jej hodnotily v souvislosti s ostatními důkazy se shora uvedeným výsledkem, a krajskému soudu není zřejmé, co nového do výsledku provedeného dokazování správními orgány by výpověď této svědkyně měla přinést, což platí shodně také pro svědka G. a v neposlední řadě pro účastnickou výpověď žalobkyně.

11. Krajský soud z důvodů rozvedených v předchozích odstavcích vyhodnotil veškeré žalobní námitky žalobkyně jako nedůvodné, a protože v napadeném rozhodnutí ani v řízení předcházejícím jeho vydání neshledal žádné vady či jiné nezákonnosti, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení postupoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a protože žalobkyně procesně úspěšná nebyla a úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 14. března 2019

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu